

Seekord võitsin mina

14.03.2010

Madis Tiik- Suusahunt

Eestis on vähe neid suusatamisega kokkupuutunud inimesi kes ei tea Kääriku suusaradu ja eriti Kekkose rada. Seda, kiirete tehniliste laskumiste ja järskude käärtõusudega, pikade vahelduvtõukeliste tõusude ja kokku 365 tõusumeetriga 14.5 kilomeetri pikkust rada võib pidada legendiks. Just sellel rajal peetakse 8-tunni kestvussuusatamise võistlust Suusahunt – ainus sellelaadne võistlus maailmas. Sel aastal teist korda.

Eelmisel aastal olin just mina see, kes esimesena rajale alla vandus ja sõidu pooleli jättis. Unustasin lihtsa vanasõna “tasa sõuad, kaugele jõuad“ ja alustasin esimest ringi tempoga, mis pulsinäitajad kohe „punasesse“viis. Sel aastal kavatsesin olla targem, kuid tagantjärgi tarkusena pean tunnistama, et esimene ring oli seegi kord liiga kiire, aega kulus veidi alla 51 minuti.

Teise ringi alguses tundsin, et tempo on liiga vali ja proovisin jõuda „mugavustsooni“, ring sai täis 52 minutiga. Kolmas ring kestis 55 minutit ja sel hetkel tundus, et „mugavustsoon“ ongi käes ja sellise tempoga võin 8 tundi järjest sõita.

Aga “haamer“ saabus neljanda ringi keskel. Hommikune 14 kraadine pakane oli asendunud 0 kraadiga ning päikesepaiste kaasabil oli rada muutunud sulaks. Vürtsi lisan veel ei tea kust ilmunud lumesadu, mis kattis raja vesise lumega. Igatahes Harimäele jõudnuna tundsin, et kätest on kadunud viimanegi jõuraas ja suusataldadelt viimanegi pidamine. Seekord ei olnud mul taskus ühtegi geeli, sest senised ringid olid möödunud suhteliselt kergelt ja otsustasin tagavara kaasa vedama hajata alles järgmisest ringist alates. Valus õppetund, mida tulevikus ei tahaks korrata. Lähima abini, ehk stardi-finišhialani oli sõita veel 8 rasket kilomeetrit. Võtsin käärtõusud rahulikult astudes ja nautisin igat puhkehetke, mida laskumised pakkusid. Siin tekkisid ka esimesed katkestamise mõtted ja vahepeal olin üsna kindel, et taaskord on Kekkose rada minust võitu saanud. Tänu suhteliselt kiirele ringi algusele, ei olnudki see päeva aeglaseim ring, aega kulus 1.01, kuid tempolangus eelmise ringiga võrreldes oli siiski 6 minutit.

Stardist oli kulunud 3 tundi ja 44 minutit. Otsustasin korralikult keha kinnitada ja suuskadele, ilmale vastavat pidamismääret lisada. Selleks sai Swix VR 60 ja nagu hiljem selgus, sobis see järgmise ringi jaoks suurepäraselt, kuigi mõnes külmemas rajalõiguses kippus külmuma ja libisemist takistama. Ühtlasi oli see päeva pikim „pitstop“ kestes kokku 10 minutit. Selle ajaga jõudis keha niivõrd jahtuda, et panin selga suusavesti ja lootsin, et saan ka kätest ja jalgadest külma välja.

Edasi võtsin ringi korruga, kusjuures 5. ring oli üllatavalt hea. Kas mõjus soe supp, banaanid või hoopis leib soolaga – igatahes tundsin endas uut jõudu ja sõitsin ringi 1.02-ga. Järgmise ringi alguses takistas külmeneva ilmaga jäätuma hakkav suusatald kiirust, kuid minu õnneks kulus laskumistel viimati lisatud määre õhemaks ja hommikul alumisteks kihtideks pandud VR 45 töötas ideaalselt. Laskumiste kiirused oli kogu päeva jooksul väga head.

Kuuendal ringil, Partsumäe tõusul, jäin maha Priit Tambetist, kellega olime kogu viienda ringi koos sõitnud ja teineteisele toeks olnud. Õnneks oli taskus geel, mille manustamise järgselt sain energiat juurde ja Harimäe tõusuks olin juba toibunud. Aga 6 tundi oli oma töö teinud ja tõukes polnud enam seda energiat mis esimestel ringidel, ning ringi aeg tuli 1.07.

Väike eine ja seitsmes ring oli justkui enesest mõistetav, nüüd oli selge, et pean 8 tundi vastu. Harimäe tõusu alguses tegi mulle ringi sisse Eero Antons, eelmise aasta teine ja selle aasta liider. Temast saigi Suusahunt 2010, kes 8 tunniga läbis 126 kilomeetrit. Tänu jäätuvale rajale sai 7-s ring läbitud 1.08, olgugi et ülesmäge liikusin väga vaevaliselt. Peale energiavarude täiendamist jäi võistluse lõpuni aega veel 37 minutit, polnud midagi parata, tagant olid lähenemas konkurendid ning kuigi erilist tahtmist veelkord Partsumäe ja Harimäega jõudu katsuda ei olnud pidin ennast sundima. Eneselegi üllatuseks läks peale paari kilomeetrit tunne paremaks ja Partsumäe suutsin seekord sõita üsna hommikuste ringide tempos.

Eelmisel ringil olin huvi pärast vaadanud, kaua stardist 6km tähiseni jõuan, arvasin, et sinna peaks 8 tunni lõpuks jõudma - selleks kulus 32 minutit. Kuues kilomeeter aga asub Harimäe tõusu keskel ja nüüd tundus, et jõuan isegi kaugemale kuid selleks, et tõesti Harimäele jõuda, pidin eelmise ringi tempos kiiremini sõitma.

Kaks minutit enne võistluse lõppu olin Harimäel, ringi algusest oli kulunud 35 minutit. Olin väsinud ja õnnelik, et olin võistluse keskel tabanud „haamrist“ jagu saanud ja kaheksandast ringistki pool läbinud. Otsustasin lõpetada Harimäel, kuigi järele jäänud 2 minutiga oleks jõudnud ka järgmise kilomeetritähiseni, tänu eesootanud kiirele laskumisele, kuid see oleks tähendanud ühtalasi seda, et tulnuks veel 7 kilomeetrit Kekkose rada mööda finiši suunas liikuda. Harimäel aga oleks saanud „lõigata“ Tartu maratoni rada mööda Kääriku suunas. Läks aga veelgi paremini, koos minuga jõudsid Harimäele Siim ja Enn Jõesaar, kellel oli auto vastas. Käärikut lasti õhku raket, mis tähistas 8 tunni täitumist.

Raske tööpäev oli läbi, seljataha oli jäänud 7.5 ringi ehk 108.5 kilomeetrit Kekkose rajal. Tõusumeetreid kogunes 2800 meetrit, olin kulutanud 7920 kcal energiat, kehakaalust olin kaotanud 3 kilo.

Võtsin suusad jalast ja istusin autosse – Seekord võitsin mina.